

ROMÁN

**OPRAVDU
VOLÍTE
POUZE
PREZIDENTA?**

**LENKA
PASTORČÁKOVÁ**

KANDIDÁT

COSMOPOLIS

**LENKA
PASTORČÁKOVÁ**

KANDIDÁT

Věnováno Zdeňkovi

PROLOG

*Kdo chce hrát vysokou hru,
musí počítat s tím, že bude padat z výšky.*

Ze tmy v předsíni se ozval dětský pláč. Stiskla jsem vypínač a v tu chvíli jako by obrovská neviditelná ruka stiskla mé srdce. Bůh dobře věděl, co činí, když stvořil dětské slzy, tu jedinou zbraň bezbranných.

Seděl tam u dveří na plastové stoličce, s plyšovým Hafíkem v podpaží, batůžek ve tvaru závodního auta stále na zádech. Plakal tiše, se skloněnou hlavou, tvářičky celé rudé, bradička se mu třásla, jak se snažil zadržovat vzlyky, z nosu mu odkapávalo všechno to dětské zklamání. Oč tišeji plakal, tím hlasitěji křičelo mé svědomí. Nebyl to totiž pláč rozmazleného dítěte, které si vynucuje novou hračku. Byl to spravedlivý, upřímný pláč čtyřletého chlapečka, který v tu chvíli nežádal víc než trochu mého času. Žádal pouze splnění toho, co jsem mu slíbila. Jmenuje se Mikulášek, já mu ale od narození říkám Kulíšek.

Přidřepla jsem si k němu a pohládila ho po jemných vláskách. Ani se na mě nepodíval, jen se mu brada zatřásla zase o něco silněji. Odtáhl se. Chtěla jsem mu říct něco konejšivého, jenže nebylo co. Nechtěla jsem dál slibovat, protože by to znamenalo lhát. Na tenhle výlet se mnou se opravdu moc těšil, dobře jsem to věděla. Mluvil prý o něm celý týden, ptal se, kolik dnů ještě, chodil brzy spát v naivní dětské víře, že tak urychlí příchod nového dne a bude zase o kousek blíž okamžiku, kdy jeho teta přijede z Prahy. A já? Já ho zklamala.

V kuchyni se podruhé rozezněl „poplach“ – vyzvánění, které jsem si v mobilu nechala nastavit speciálně pro NĚJ, abych ho od NĚJ nikdy a nikde nepřeslechla. Nemá totiž rád, když se

nedovolá napoprvé. Kulíšek ke mně zvedl velké usazené oči a já se zmohla jen na prosté: „Je mi to moc líto.“

Zatímco jsem telefonovala s NÍM, slyšela jsem, jak můj malý synovec v chodbě škytá. Na stole přímo přede mnou stál v hrnečku jako němá výčitka svazek pampelišek, které pro mě cestou sem natrhal. Z telefonu létaly další a další pokyny, a tak jsem popadla papír ležící hned vedle těch pampelišek, abych si vše, do posledního detailu, zapsala těsnopisem vyvinutým speciálně kvůli NĚMU. Nerad se totiž opakuje. Škytání se ozývalo čím dál zřetelněji, až jsem ho najednou uslyšela přímo za svými zády. Kulíšek tam chvíli jen tak postával, a když uviděl, co jsem právě provedla, okamžitě se rozvzlykal tak hlasitě, že jsem jeden z pokynů od NĚJ neslyšela. ON však diktoval dál, což mě znervóznilo natolik, že jsem Kulíška popadla za drobná ramínka a postrčila jej směrem k obýváku.

„Teta teď musí pracovat, sakra! Jdi za babičkou!“ Že jsem na něj zbytečně zvýšila hlas a odstrčila jej podstatně hruběji, než bylo v tu chvíli nutné, mi došlo teprve při pohledu na mou mámu, která okamžitě přispěchala, aby Kulíška jako správná babička utišila. Jen zakroutila hlavou, chytila tu drobnou ručku a odvedla synovce pryč. Bůh dobře věděl, proč vymyslel babičky, ty naducané polštáře pro padající děti.

Když hovor s NÍM skončil, respektive ON jej ukončil (nerad totiž někomu přenechává poslední slovo), uvědomila jsem si konečně i já, co jsem provedla. Onen papír (teď zcela popsán poznámkami, co všechno musím zařídit) byl totiž původně obrázek. Ještě před chvílí na něm byly namalované dvě postavičky, velká a malá, držící se za ruce, a kolem nich jakési příšerky. Já a Mikulášek v Dinoparku, jehož návštěvu jsem mu celý týden slibovala. Z našich plánů sešlo, když už měl sbalený batůžek; hned poté, co zavolal ON, že musím urychleně připravit mimořádnou tiskovou konferenci. Zírala jsem na ty počmárané postavičky, se kterými si dal synovec takovou práci. Pečlivě jim namaloval řasy, jednu

po druhé, mně dokonce i pihy, tak dokonale, jako by použil stejné síto, přes které je na můj obličej nasypaly geny. Vybavil se mi jeho pohled, úsměv, jiskřící oči dychtící po uznání, když mi ten obrázek předával. Byl tolik pyšný, že jej namaloval sám. A já? Jako bych šlápla na dětskou duši.

Opatrně jsem vešla do obývacího pokoje, abych se Kuliškovi omluvila. Seděl na klíně své babičky, hlavu opřenou o její rameno, a nechával se hladit po usazené tváři. Neslyšeli mě vejít.

„Babi, tetulka už mě nemá ráda?“ zeptal se. Tiše jsem couvla kousek zpět a zadusila v krku kašel, který se odhodlaně dral ven.

„Ale to víš, že má. Jen má teď spoustu práce, tak se chová divně. To ale neznamena, že nás nemá ráda. Až ta práce skončí, bude teta zase jako dřív, víš?“

„Já vím, tetulka dělá kampaň, že? Aby z toho pána, co jí pořád volá, byl plezident.“

„Ano. Ty sis zapamatoval i slovo kampaň? Ty jsi ale chytrý chlapeček.“

Viděla jsem, jak Mikulášek moudře pokýval hlavou a pak se na chvíli zamyslel. „A teď má toho pána, co bude plezident, radši než mě?“

„Ne, tak to není, Mikulášku. Vůbec ne. Teta je teď jen ve velkém stresu, protože dělá moc důležitou věc; důležitou pro nás všechny, ale tebe má pořád moc, moc ráda. Mnohem víc než toho pána. Ty jsi její poklad. To přece víš, ne?“

„Myslíš?“ pochybovačně naklonil ustaranou malou hlavu na stranu a upřel na babičku oči plné naděje rozpité v slzách.

„Vím to. A ty o tom vůbec nepochybuj.“

To už vpluly slzy do očí i mně, tak jsem se raději nenápadně vytratila, vrátila se do kuchyně, zhluboka vydechla a začala připravovat koncept nedělní tiskové konference, jejíž smysl mi prozatím unikal. Respektive pokoušela jsem se o přípravu konceptu, ale myšlenky ne a ne seřadit se do potřebných formací; místo toho skládaly vlastní choreografii, kde o nejlepší místa na jevišti

bojovaly výčitky se vztekem. Máma ještě chvíli Mikuláškoví cosi trpělivě vysvětlovala, pak se objevila ve dveřích do kuchyně. „Vezmu ho do toho Dinoparku.“

„Aha, no... to... Já myslela, že tě bolí kyčel.“

„Jo bolí, ale už je to lepší. A někdo to udělat musí.“ Jen jsem smutně přikývla a zastyděla se.

Všimli jste si, že když mají mámy před svými dětmi mluvit o bolesti, vždy, nezávisle na stadiu a intenzitě utrpení, řeknou, že už je to lepší? Protože když Bůh tvořil mámy, jednoduše jen přejmenoval anděly. A ti si přece nestěžují. A tak když moje máma pronesla ono „někdo to udělat musí“, nemyslela to jako výčitku, prostě jen reálně zhodnotila situaci. Dokonce jsem v jejím hlase zaslechla obavu. O mě. Nikdy dřív jsem na Mikuláška nezvýšila hlas. Nikdy jsem se k němu nechovala hrubě. Vlastně už se v mnoha ohledech nechovám jako dřív.

Když vlak z Prahy přijíždí na havířovské nádraží a já oknem spatřím nervózně přešlapujícího tátu rozhlížejícího se do všech stran, aby okamžitě vyrazil pomoci mi s kufrem, jako bych se při sestupu ze schůdků vagónu vracela na perón lidskosti. Jenže pak stačí jedna SMS, jeden e-mail nebo telefonát od NĚJ a z módu lidskosti automaticky přepínám do módu robota na dálkové ovládní, které drží v rukou ON. Jinak to totiž nejde. Ne, když děláte prezidentskou kampaň. Ne, když ji děláte pro NĚJ.

„Tak ať to máš brzo hotové. Jo a ve špajzu máš Vincentku, táta ti ji ráno koupil,“ máma vykročila do chodby, pak se ale zarazila, jako by si na něco vzpomněla, a otočila se zpět. „Takže se ještě dnes vracíš do Prahy, když máte zítra tiskovku, chápu to správně?“

„Bohužel, musím.“

Žádný pohyb. Ticho.

„Ještě něco, mami?“

Když trochu přimhouřila oči, obkreslily je pavučiny vrásek, mapy jejího života. Nebo spíš mého? Za kolik vrásek na tom krásném, vlídném obličejí nesou odpovědnost?

„Já jen... doufám, že ti to za to stojí. Že ON za to stojí,“ na pár vteřin se na mě upřeně zadívala. „Hlavně ale doufám, že to pořád děláš proto, že v NĚJ věříš. Protože pokud ne, budeš si to vyčítat. Znáš tě. Už zase kašleš. Obě víme proč.“

Než odešla, ještě jednou se na mě otočila: „Mimochodem, Adam měl předevčírem narozeniny. Nezapomněla jsi mu popřát, že ne?“

Splašil se mi tep. Tak proto. Proto jsi odjel, Vlčáku můj. Protože já to zase podělala. Jak jsem jen mohla zapomenout na narozeniny člověka, který žil v rytmu tlukotu mého srdce? Po tom všem?

Když odjeli do Dinoparku (Mikulášek bez rozloučení), snažila jsem se soustředit na přípravu tiskovky, jejíž smysl mi prozatím unikal, ale v plicích jako by mi vířil písek a v hlavě bzučela mámina slova. *Už zase kašleš, obě víme proč.* Psychogenní kašel. Tělo vám dává najevo, že se máte na něco nebo na někoho vykašlat. Tělo přejímá roli vůdce, protože mozek, nevěda kudy kam, složil zbraně.

V mém případě už cesta zpět nevede. Vede jen ta jedna – na Hrad.

Jestli z týhle kampaně odejdeš, zažiješ smrt za živa. Tohle je hodně vysoká hra, holčičko! A ty ji dohraješ do konce, s námi. Tahle slova mě předevčírem přišpendlila na pomyslounou nástěnku špíny, ztracených iluzí a nadějí. Zůstanu na ní viset po zbytek svých dnů. Jednou provždy si budu pamatovat, že kdo chce hrát vysokou hru, musí počítat s tím, že bude padat z výšky.

Zrovna jsem měla rozepsanou zprávu pro Adama, respektive její třetí verzi, když mi přišla SMS od mé starší sestry Vladky, Mikuláškovy mámy: *Jak jsi mu to mohla udělat? Nepoznávám tě!!!* Zírala jsem na displej iPhone, kterým jsem v kampani musela chtět nechtět nahradit staré dobré Lenovo, a všimla si, že se mi třesou ruce. Polilo mě horko a na pár vteřin se rozmazal svět. Zavřela jsem oči a začala pomalu, zhluboka dýchat. Krátký nádech,

tříkrát delší výdech. A znovu... Slyšela jsem Mikuláška zpívat Indiánskou ukolébavku...

Během minulé návštěvy rodičů, před dlouhými týdny, jsem téměř celý víkend strávila u počítače, s mobilem u ucha. V neděli jsem dokonce nehodlala ztrácet čas tím, že vůbec vylezu z postele, a rovnou si v ní zřídila kancelář. Před obědem Vladka přivedla Mikuláška, který ke mně hned vtrhnul do pokoje; do mého bývalého dětského pokoje, kde teď má všechny své hračky nashromážděné u prarodičů. „Ty jsi pořád v pyžamu, tetulko. Všimla sis?“ Po bůhvíjak dlouhé době se někomu povedlo rozesmát mě. Když se mu ale ani odpoledne nepodařilo přimět mě převlíknout se a hrát si s ním na lupiče a policajty, vlezl si ke mně pod peřinu, sebral mi notebook z klína, opatrně ho zaklapnul a usadil na něj Hafíka. „Musíš odpočívat, tetulko. Zavři oči a myslí na něco pěkného,“ opakoval, co zřejmě slychával od Vladky, když nemohl spát. Tak jsem zavřela oči a lehla si na bok. Mikulášek mě hladil po vlasech a zpíval: „Spinkej, můj maličký, máš v očích hvězdičky.“ Kdy se ten drobný chlapeček, který se nedávno učil říkat babička místo bába, naučil tak krásně zpívat souvislý text? „Dám ti je do vlasů, tak usínej, tak usínej.“ Jak mi jen něco takového, v jeho životě tak důležitého, mohlo uniknout? „Óó vatanaj, óó vatanaj,“ zněl mi do ucha dětský hlásek, zatímco mi tekly slzy.

Vzpomínky přerušil „poplach“. Znovu. Tentokrát se ale rozezněl tak intenzivně, že se mi rozvibrovaly spánky a rozpumpovala krev, jako by mi kdosi vpravil do těla zapnutý tyčový mixér, podobně jako když lékař zavádí do těla sondu. Jako by mi měl explodovat mozek. Místo toho však explodovalo cosi jiného. Byl to právě tento okamžik, v kuchyni mých rodičů, s počmáraným obrázkem, pampeliškami a vzpomínkou na Indiánskou ukolébavku, kdy se ve mně něco zlomilo. Tělo, srdce i mozek, po dlouhé době zase spolu, řekly dost! Popadla jsem iPhone a vši silou jím mrštila o zeď.

A grayscale silhouette of a city skyline is positioned at the top of the page. It features several pointed spires on the left, a long horizontal structure in the middle, and a bridge with two large arches on the right. The text '1. ČÁST' is overlaid on this silhouette.

1. ČÁST

O několik měsíců dříve

„Příští týden budete mít ve studiu Špinaře.“ Když mi šéfredaktor Milan Hemza oznamuje, že do dalšího dílu mnou moderované politické diskuse dorazí jeden z nejbližších a nejkontroverznějších spolupracovníků (lze-li takového vůbec určit) prezidenta do sluhujícího první funkční období, tváří se, jako by účast osobně přislíbil papež. I jeho hlas tak zní. „Všechny redakce by mu teď utrhly ruce, aby ho měly. Nikomu nedal rozhovor už pár měsíců a má to být jeho poslední, než pořádně vypukne prezidentská kampaň.“

„No, to je zajímavé. A co že jeho ruce hodné roztrhání nabídł zrovna nám?“ pokládám řečnický dotaz. Odpověď se dá seškrábnout z šéfredaktorových zorniček rozšířených samou samolibostí a domnělou významností. Dá se vyčíst z nálad, které v uplynulých dnech promořily velín, a pokaždé, když Hemza nebo jeho úslužný zástupce Štramplický otevřou dveře a vyjdou mezi podřízené, plíží se ven spolu s nimi, aby tam mohly oblézat další těla a šplhat do hlav méně odolných jedinců, tedy těch ochotných odkývat nebo nevidět cokoliv při jejich vlastním šplhu vzhůru.

Mou otázku Hemza ignoruje. „Bude to bomba, všichni nás budou citovat. Vyjednám na tenhle díl víc vysílacího času a uděláme z toho speciál.“ Spokojeně pokýve hlavou, na okamžik se zahledí na zeď, zřejmě proto, aby si na ni narýsoval obrysy onoho velkolepého speciálu, znovu pokýve hlavou, přehodí na stranu své dlouhatánské vlasy, pro něž si vysloužil přezdívku Indián, a hvízdne na svého psa, co se motá pod nohama reportérů.

„Moment, prosím. A kdo bude ve studiu s ním, respektive proti němu?“

Chvíli si mě podezíravě přeměřuje, trochu při tom přimhouří oči. „Vy budete bohatě stačit. Pokaždý tam nemusej bejt dva. Je to Špinař, proboha.“

„No právě. A dramaturgem bude tentokrát kdo?“ zarazím ho ještě na odchodu z místnosti.

Šéfredaktorovy dlouhé, objemné nohy udělají pár kolébavých kroků zpět. „Poslyšte, Dominiko. Zdá se mi to, nebo zas máte s tím moderováním nějaký problém? Nebo snad se Špinařem? Nebo zas chcete jet na Ukrajinu?“ Jak se tak výhružně tyčí nad mým stolem, zdá se ještě mnohem vyšší i širší než obvykle.

Ukrajinou Hemza nazývá Moravskoslezský kraj, odkud pocházím. Jelikož kromě běžných reportérských služeb ještě každou neděli moderuji, vydobyla jsem si alespoň volné čtvrtky a pátky každý třetí týden, abych mohla za rodinou. Přestože ve vlaku oběma směry, stejně jako každou volnou chvíli u našich, hledám podklady a píšu scénář k diskusi, nikdy se moje cesta tam neobejde bez šéfredaktorových nebo Štramplického připomínek. Poznámka o Ukrajině mě ale nechává chladnou. Způsob našeho vyjadřování nevyovídá nic o objektu našeho zájmu, nýbrž pouze o nás samých. A pak, tahle poznámka o „Ukrajině“ patří ještě do mírnější části spektra Hemzova specifického uvažování. Pokud letíte na dovolenou běžnou ekonomickou třídou, letíte podle něj dobytčákem, gaye nazývá řiřtomrdu, policisté jsou pro něj bezmozci, vojáci zelený mozky a občané odlišné barvy pleti negři, případně špína. Takováto označení se nezdráhá používat ani při přepisování reportáží nebohým reportérům; spoléhá totiž na to, že oni si je pak ve střížně upraví. Jasně, když komentář namlouváte, trkne vás to. Ne tak ovšem u titulků, které jednoduše vepíšete do šablony a máte je připravené k odvysílání. A tak se jednou stalo, že Hemza do titulkové šablony k lékaři černé pleti vepsal „černý negr“ a takovýto titulek pak několik vteřin visel na obrazovce během večerních zpráv.

„Ne, nemám žádný problém.“ Zhluboka se nadechnu a vyslovím to, co mě šimrá na jazyku od počátku našeho rozhovoru. „Jen bych ráda, aby se se Špinařem zacházelo stejně jako s kterýmkoliv jiným hostem ve studiu. To je vše.“

„A vy snad máte nějaký důvod domnívat se, že tomu tak nebude?“

Mlčím.

„Tak a dost. Podťte se mnou!“ Hemza šklubne hlavou směrem ke své kanceláři.

Když vejde dovnitř, jeho zástupci Štramplickému stačí jediný pohled na nás, aby spěšně opustil kancelář, a to i s odporně páchnoucím hadrem, kterým nejspíš drhnul výkaly Hemzovic nemocného psa. Když za ním zapadnou dveře, šéf mě rozmáchlým gestem vyzve k usazení se na velmi nízké pohovce.

Tu se ti z vás, kdo nechcete být zahlceni nepodstatnými detaily, jistě pozastavili (a oprávněně) nad tím, proč vyzdvihují fakt, že jde o pohovku nízkou, a to dokonce velmi. Správně, neobtěžovala bych vás takovým detailem jen tak zbůhdarma. Jenže, zkuste si představit téměř dvoumetrového, víc než stokilového šéfredaktora stojícího s rukama zkříženými na hrudi nad drobnou redaktorkou sedící na pohovce tak nízké, že má kolena téměř u brady, a vzhlížející tak vysoko, že vidíte jen její bělmo. Fakt, že stojící osoba má nad tou sedící vždy jistou psychologickou převahu, je všeobecně znám, nemůžu se však ubránit dojmu, že tuto pohovku pro liliputy si po nějakém velkolepém manažerském školení nechal Hemza vyrobit na zakázku. Aby dotyčné sedící dostal na úroveň lejna, které přímo vedle pohovky čas od času zhmotní jeho pes, když zrovna nemá plenu. Je tam i během následujícího monologu. To lejno. Respektive nechutný flek, který Štramplický nestihl dočistit.

„Dominiko, do prdele, přestaňte zas dělat drama! Po roce v týhle televizi máte vlastní pořad, a rovnou politickou diskusi. Co chcete víc, ve třiatřiceti, proboha? Přišla jste z jiný televize... A já tady mám reportéry, co poctivě čekaj na moderování třeba deset let. A nedočkej se za celej svůj posranej život.“ Při slovu posranej jeho pohled sklouzne vedle pohovky. „A čeho jsem se dočkal od vás? Hmm? Furt sou s váma nějaký problémy. Furt nějaký kecy. Furt! Naše strážkyně všech ctností! Paní Morálka,“ pohrdavě si odfrkne.

„Jenže já...“

„Mimochodem – říkali mi ženský z píárka, že jste zas odmítla nějaký focení s rozhovorem,“ skočí mi do řeči.

„No, ne tak docela. Měla jsem zrovna jet za rodinou, tak jsem paní redaktorce nabídla, že jí fotky pošlu a rozhovor uděláme po telefonu nebo mailem. To jí ale nestačilo, tak jsme se domluvíly, že se zkusí ozvat jindy.“

Šéf znechuceně kroutí hlavou, chvěje se mu chřípí coby neklamně znamení, že jeho hlas co nevidět opanuje okolí. „Jak za rodinou?“ Kdyby oči opravdu dokázaly propalovat, večer by uklízečka smetla z pohovky vrstvu popela. „A co takhle odložit na jindy rodinu místo odkládání rozhovoru, hmm? Uvědomujete si vůbec, jaký to mohlo být promo?“ Zpod víček mu lezou narudlé oční bulvy. „Kolikrát vám ještě budu muset vysvětlovat, že jste, do prdele, jednou z tváří týhle televize a podle toho se taky musíte chovat?“

„Takový režim jste mi sám schválil, mám dva dny volna jednou za tři týdny. Tohle byla jediná možnost, kdy tam co nejdříve zajet a neměnit si s někým služby. Babička je nemocná, potřebovala jsem...“

„Mě ale, do prdele, vůbec nezajímá, co jsem komu schválil nebo co jste potřebovala, když jste měla být na titulní straně televizního magazínu,“ povážlivě se přiblíží. „Tohle už se prostě nebude opakovat! Teď zpátky ke Špinařovi. Při vši úctě k vám, a že jí, ZATÍM, není málo, už se konečně vzpamatujte, Dominiko! Nerad bych měnil moderátora zrovna před prezidentskejma volbama, tak mě přestaňte srát, prostě jenom dělejte svoji práci a neřešte píčoviny. Jasný?“

Trochu zvláštní, že? Poslouchat o úctě, zatímco sedíte vedle psího lejna a posloucháte projevy slovního průjmu.

„Je to, do prdele, jasný, Dominiko?“

Vstávám. „A ten dramaturg?“

Naše oči vpité do sebe, jeho nadzvedávající se chřípí.

„Vy,“ překvapí strohou odpovědí. Ve tváři má výraz, který nedokážu přesně identifikovat, nic dobrého ale nevěstí. „Jen mi v neděli ráno scénář pošlete k náhledu, pro sichr, ať to vidí druhý voči.“

Měla bych být spokojená. Jako dramaturg sama sobě funguji už nějakou dobu. Není to sice ideální varianta – kvalitní dramaturg k ruce, půl přípravy hotovo –, ale pořád lepší varianta, než kdyby se toho zase ujal Hemza, případně Štramplický s páteří ohebnou tak, jako by ji měl uhnětenou z plastelíny. Tak proč ty vibrace v žaludku? Proč ten divný pocit?

Zatímco ostatní reportéři, uvyklí na náhlé vyrušení pronikavým štěkotem psa opouštějícího redakci, po Hemzově odchodu zase zběsile buší do klávesnic a běhají do střížen s vytištěnými texty reportáží, mně už se znovu zkoncentrovat nepodaří. Na živý vstup od Poslanecké sněmovny zapínám léty vypilovaný režim automat, tedy ústa sdělují národu, co potřebuji sdělit, zatímco mozek žvýká, co potřebuje žvýkat.

Špinař. Víc vysílacího času. Speciál. A co ten podivný výraz v Hemzových očích, když říká, že dramaturgem budu já?

Tuším, ne vlastně vím, že to nebude jen tak. Co ovšem nemůžu ani tušit, je fakt, že za týden mi televizní právník pohrozí pětimilionovou pokutou, záhy skončí celá moje televizní éra a stanu se součástí boje o Hrad.

★ ★ ★

„Tak copak se děje, Domi?“

Měla bych být překvapená. Sotva jsem dorazila domů. A on už ví. Jenže on vždycky ví. Je to totiž Adam, maják mé psychické kondice na čtyři písmena. Dokáže se v mžiku naladit na mou vlnu, zatímco já kolikrát ještě ani netuším, že na nějaké jsem. Stačí mu jeden jediný pohled, dokonce i skrz televizní obrazovku.

„Během toho vstupu jsi byla myšlenkama jinde. Mělas smutný oči. Něco v práci? Indián?“ Vždycky se kouká. Když některý živák

nestihne, pustí si jej ze záznamu. Živý vstup mívám několikrát týdně, někdy dokonce několikrát za den, často s téměř totožným obsahem. Přesto je pro Adama každý z nich důležitý.

„Zase ti vyčítal, že trávíš moc času u rodičů?“

„No, to taky.“

„A není už načase vysvětlit mu, že když moderuješ politickou debatu, a to je práce na full time, bylo by fajn zbavit tě reportérských služeb?“

„Není to tak jednoduché, Vlčáku. S Hemzou se nedá normálně mluvit.“

„Tak si s ním promluvíím já. Takhle mi tě trápit nebude.“

„Nech to být, Adame. Stejně to tentokrát není hlavní problém.“

„A co je tentokrát hlavní problém?“

„Budu mít ve studiu Špinaře. Mám z toho divný pocit. Víš, jak teď vedení televize podlézá prezidentovi. Nechci být součástí nějaké jejich frašky, která mu má pomoci znova na Hrad. A ještě před zraky celého národa.“

„Celýho ne. Zas tak si nefandi. Max několika stovek tisíc lidí,“ povzbudivě do mě štouchne. „A kdo bude dramaturg?“

„Já.“

„Tak vidíš. Tos byla naposledy i s prezidentem. A bylo to v pohodě. Mělas skvělý ohlasy.“

„No, jenže to nebylo na začátku prezidentské kampaně, o nic nešlo. Teď jde o hodně. Je prostě podezřelé, že se Hemza nechce angažovat a celé to nechá na mně. Nebude to jen tak, uvidíš.“

„No, uvidíme, teď na to nemysli.“ Sundává mi kabát a spolu s ním i část toho hnusného povlaku, co se na mě nalepil v Hemzově kanceláři. Tohle je můj domov – vůně Adama a momentálně taky restované cibule, která se line z kuchyně.

„Dělám dýňovou polívku, ta ti udělá dobře. Pojď, naliju ti zatím víno.“

Vede mě do obýváku a usazuje na pohovku, odkud sleduji, jak v kuchyňském koutu jeho dlouhé, vypracované ruce zbavují